

ГЕОРГИ КОНОВСКИ ВЕРСИЯ

chitanka.info

1.

Лампата беше откровено декоративна. Светлият конус се спускаше само до основата ѝ, а лицата на хората около масичката почти не се виждаха. Човекът в креслото до камината направо беше потънал в тъмнината и се забелязваше само по огънчето на пурата.

— Имам план — говореше висок, изпънат като струна, леко плешив човек — В момента днепровци очакват промени от новата власт. И са готови да приемат всичко, което им обещаем...

Пълният с уискито в ръка кимна:

— Пет милиарда официално сме изсипали там... Да не говоря колко наши специалисти изпратихме. Тия снайпери не са от Марс, нали? А и струват скъпо...

— Президентът каза... — високият не можа да довърши. Онзи в креслото го прекъсна безцеремонно.

— Негърчето няма думата! Информирайте го в общи линии, натам да следва линията — нищо повече не се иска...

— Но, сър — промълви покорно пълният — все пак...

— Няма „все пак“... Хюсеин си знае — ако не бях аз, и досега да блъска нейде в Кения. Помни той, помни кой му намери документи, кой му организира кариерата, кой му даде Нобел, кой и сега стои зад него. Така че — президентът да не се намесва...

— Добре, сър — високият беше наясно с реалностите — Управлението е подготвило план, който трябва да...

— Планът не ме интересува! Искам до края на годината в Днепровия да бушува война! Дали Петин ще тръгне на запад, дали Днепровия ще нахлуе на изток — трябва да има война...

Двамата мълчаха — не за пръв път слушаха човека с пурата и добре знаеха как трябва да реагират...

— Криза... Огромни загуби... Подкопаване на силите ни... Контриране на плановете ни... Три дни Петин обикаля из западното полукълбо! Три дни го славят... Накрая — създадоха международна

банка... И предвиждат да преминат от долара на друга валута. Засега помежду си, а после? Държавният дълг расте, икономиката закъсва...

Пое си въздух и продължи в тишината.

— Война! Трета световна или поне Втора студена война ни трябва... Пак в Европа, пак с наша късна намеса, пак за наша печалба... Нови колонии, нови пазари... И монопол!

Закашля се, после по-спокойно каза:

— В общо линии искам да зная какво предвиждате. В общи линии! А после очаквам конфликта. И предупреждавам — искам регионален, незатихващ, поглъщащ силите и средствата на Петин конфликт. Не ми говорете за ядрени бомбардировки, не ми говорете за война върху нашия континент...

— Ще има жертви... — каза нерешително високият.

— И откога това те плаши?

— В смисъл — ще се наложи да сменим някои наши фигури. С по-активни и по-дейни...

— А ето — точно това не ме интересува. Купувайте, премахвайте, прибирайте в затворите... Каквото щете... Искам резултат!

2.

В кабинета на високия всеки ден по два пъти минаваше специален служител с търсач на подслушватели. Тъкмо излезе, и пълният каза нервно:

— План имаш... Какъв?

Високият седна на ергономичното кресло и спокойно отговори:

— Имам... Един младеж от моите го подготви още през 1993 година. Но не се стигна до него. Не е лесен, обаче е силно въздействащ...

— И?

— Трябва ни високо емоционално събитие. Събитие, което ще разтърси света. Събитие, което ще настрои срещу Петин човешкото стадо...

— С това се заемам аз — каза пълният — Имаме ресурс, имаме изпълнители, имаме отлични сценаристи. Ще го сатанизираме — само гледай. Нали помниш как сложихме рога, копита и опашка на Саддам, на Кадафи, на Асад...

Високият кимна.

— Това ще е много нужно. Просто силна огнева подготовка. Така — три месеца... През това време мойто момче ще задейства операцията... Да речем — „Бермудски триъгълник“...

— „Бермудски“?

— Ще се наложи нещо да изчезне там и да се появи другаде... Мисля, че ще мине по ноти. А и младежът е опитен. Сега се как в Златица изигра сантименталната оперета със 7 000 убити мюсюлмани... Отде намери толкова трупове — и аз не зная. Даже беше закарал няколкостотин сръбски. Необрязани, но кой ти гледа в тая шумотевица... И от мръсната работа не се свени. Тогава премахнаха близо хиляда мюсюлмани — нали щеше да има международна експертиза, нужни бяха трупове със следи от огнестрелни рани. Събра ги... Седем хиляди мъжки трупа събра в селце, дето е имало пет хиляди жители общо... И после проведе

страхотна операция по общественото мнение. То сълзи, то сополи, то мъката на нещастните невинни близки...

— Помня — каза пълният — Макар, разбира се, да не навлизах в подробностите. Тогава бях в Косово — имахме някои проблеми с Хачи. Балкански тарикат. Опитваше се да си задели от продажбата на стоката повече пари, отколкото му се полагаха. Да не говоря как с оня касапски бизнес с органите щеше да ни постави в неудобно положение. Без малко да го махна, но в последния момент се усети. Пък и добър беше — млад, приличен на вид... Няма да кажеш, че е един обикновен наркотърговец и убиец...

— Даааа... — каза високият — Кой да задействаме от днепровците? Те там са като паяци в буркан — взеха един друг да хапят...

— Пархоменко отпада — предупредително заяви пълният — Алчна, самонадеяна... Тая жена май е решила, че всичко ѝ е позволено. И забравя ролята си...

— Колелейски?

— Прекалено чист евреин е...

Високият се засмя:

— Че кой не е? Хайценюх? Лаваков? Даже за боксьорчето се чуват някои неща...

— Да, това, че е евреин за някой не е проблем. Нека се знае кой стои зад него. Обаче, Пархоменко някак си... В момента в Държавния департамент подготвят интересни работи. Сред тях — една малка беседа с Пархоменко. Предупреждение да се изтегли от политиката...

— Трудно — пълният се отпусна назад и замижа — Освободихме я от затвора, а тя си въобрази, че народът я е освободил.

Високият кимна:

— Увелича се дамата, увеличи се... Босът каза — да заложим на Поросячий засега. Ще го направим президент, ще разиграем едни избори...

— А операцията? — предпазливо запита пълният.

— След изборите. Не успее ли Поросячий да усмири държавата, не привлече ли поне интереса на днепровци, не използва ли „Правият сектор“... Ще ударим с един куршум поне два заека...

3.

Ю гледаше през прозореца с интерес. Не беше пътувал никога до Австралия и ето — носи се към загадъчния южен континент. Не отиваше на разходка. Чичо му беше се свързал с китайския клан в Мелбърн. Оттам се зарадваха, че идват нови, подходящи за работата там хора. И сега Ю, брат му, двете сестри, братовчедите... Цялата група летеше на юг.

Боингът беше грамаден, а малайзийските стюардеси и стюарди — бързи, учтиви, винаги нейде наблизко...

Самолетът беше почти пълен. Имаше доста европейци, имаше индуси, пакистанци, дори няколко араби, увити с бурнуси.

Ю се любуваше на залязващото слънце, когато изведнъж се сепна — защо самолетът лети към него? Това означава — на запад? А Австралия е на юг?

Той махна на стюардесата и я запита на английски.

— Няма проблеми, господине — отговори тя — пилотите извършват полета по указания на кулата от Сваланитра. Понякога се налага да кацнем тук — профилактика, служебни задачи...

Ю не се успокои. Че защо трябва да кацат на остров, който има голямо летище, но то е част от американска военна база? Какви профилактики, какви задачи?

Продължи да следи неотклонно полета. Ето — появи се дългият като крокодил остров. В средата му се виждаше неголямо езеро, покрай него блестеше пистата, а зад езерото добре се различаваха бараките на военните. Някои бяха дори двуетажни...

Самолетът започна снишаване, а от репродукторите се чу:

— Уважаеми пътници на полет ZT 11 на самолет RH209 D от малайзийските авиолинии! В момента извършваме кацане на остров Сваланитра, което е предвидено в плана на полета. След почивка от един час продължаваме по маршрута към Мелбърн...

Ю се успокои... И какво толкова? Където всички — там и той...

Но някак си инстинктивно се прекръсти...

4.

— Привет, шефе!

— Джон...

— Всичко е наред. Имаме самолет, прибрах го на указаното място...

— Пътниците?

— По план...

— Сигурност?

— Шефе, Индийският океан е дълбок, акулите гладни...

— Разбирам... Бъди готов с необходимата стока — може всеки момент да я поръчаме...

— Стоката е в Германия. В специализираните складови помещения се събира и съхранява. Досега имаме над 100 модела...

— Малко... Някъде поне 250 са нужни...

— Ще има, шефе... Работим. Болници, социални домове, колонии за наркомани... Събираме...

— Чудесно! Продължавай... И докладвай на всеки три дни. Бъди нащрек — ще имаме само два дни, за да изпълним плана...

— Ясно, шефе! Че кога съм се провалял...

5.

Мъжът седеше до камината и мълчеше. Високият остана прав до вратата и зачака. След малко чу гласът:

— Сядай... И докладвай...

Отпусна се до масичката, наля си безалкохолно и започна:

— Имаме самолет, имаме над 250 трупа, които са готови за използване. Всички са с документи, подбрани са хора, които отдавна са заминали на работа в друга държава...

— Това са детайли — сухо го прекъсна човекът до камината — По-малко подробности...

— Със съветниците на президента всичко е договорено, те очакват. Държавният секретар е в курс... Колкото е необходимо...

— Мисля, че избързахте с включването на сина на вицепрезидента и племенника на държавния секретар в днепровските компании. Само привлякохте вниманието...

— Създаваме обстановка за нашите действия — възрази високият — И ни трябваха хора, които да привлекат вниманието към бизнеса, а да го отвлекат от подготовката...

— Добре, добре... Що за издънка стана в морския град? Какви бяха тия избити в някакъв театър, що за хора пуснахте там?

— Сър... Тези са неуправляеми... В тях избива някаква злоба, готови са да убиват — дори без смисъл и цел. Не биваше да ги допускаме в тоя град. Смятахме да привлекат вниманието, да стреснат несъгласните, да наложат наш ред... А то...

Човекът край камината кимна.

— Дръжте ги на каишка. Най-добре — изпратете повечето на изток, да се сражават там, да се проявят...

— Да, сър...

— Изборите са минали добре. Поросячий е верен, но ми се струва некадърен. Прекалено много плоски лъжи, прекалено много заплахи... Трябва ни по-спокоен човек, баща на нацията да изиграе...

— Сър, положението с Хайценюх е по-лошо. Истеричен, объркан... Типична марионетка... Пархоменко не става — убедихме се. А за Лаваков няма смисъл да говорим. Трябваше да проведе акцията със снайперистите, той така я направи, че и публиката, и журналистите, и руснаците разбраха как от хотела при него се стреля...

— Това също не ме интересува. Трябва ми нов човек...

— Колелейски?

— Глупости! Той е като трън на изток — има частна армия, държи под контрол региона, смята да разширява влиянието си... Удобен е за изчистване — пореден неуспял диктатор, премахнат от нашата доблестна армия...

— Сър, сред военните има някои, които са готови да работят за нас...

— Още не работят?

— Не, не, сър, не в този смисъл... Готови са да свалят Поросячий и да създадат хунта...

— Рано е... А може и без тях да минем... Какво става с общественото мнение?

— Работят, сър. Постоянни предавания, нова лексика, обвинителен уклон, ретроспекции, малко... малко манипулация...

— Малко?

— Все още е малко, сър. Но не оставяме хората на Петин да получат думата в световните медии. Знаят си работата нашите момчета...

— Добре... Докладвай за операцията...

6.

А операцията беше изпипана брилянтно.

Основата трябваше да стане отвлеченият малайзийски самолет. Разбира се, пътниците и екипажът му отдавна бяха нейде по хранителната верига в Индийския океан. Но машината беше добре скрита във военна база, някъде в Южна Германия. Обработката беше майсторска — една четка боя и номерът стана RH 209 O. Самолетът, който трябваше да излети след седмица от Холандия към Малайзия.

Екипажът му беше вербуван — големите пари купуваха всичко и всички. Разбира се, пилотите трябваше да се сетят, че подобни свидетели не са нужни и няма да има как да харчат парите си. Но...

В базата ги чакаха събираните по цяла Европа трупове — с документи, със самоличности, с близки и приятели. Хора, които бяха починали внезапно, а тъгуващи „роднини“ бяха прибрали труповете...

Никой нямаше да ги потърси през тези две-три седмици — в модерния свят човек заминаваше някъде по работа, в командировка, на почивка и не се сецаше да пише писма или да звъни...

Повече от половината бяха азиатци, наскоро преселили се на Стария континент. Още по-удобни „кукли“...

Като фон щяха да се появят искрено скърбящи родственици. Бяха подготвили мъж и жена с малко дете — щастливи оцелели, защото нямало места за този полет.

Взривът трябваше да избухне някъде към Източна Днепровия, накъдето щяха да насочат самолета добре платени авиодиспечери. Оказа се, че не е трудно да се смени постоянния маршрут, минаващ на юг, в безопасна зона, с нужния на север, над бойното поле...

Екипажът имаше честната дума, че ще се спаси с парашути... Като се изключи малката доза неуловимо от лабораториите вещество, което щеше да ги отнесе в неведомото — без да усетят дори...

А после — обвинения към бунтуващите се срещу режима, обвинения към Петин, обвинения в обратна посока, повикване на НАТО...

И — резултатът е налице...

Че кой днес се сеца за Гаврило Принцип или Глайвице?

7.

„Пътниците“ минаха през контролния пункт. Отговаряха на паспортите, в тях имаше техни снимки, имената в списъка бяха подбраните... Всичко според плана...

Тук Джон допусна само една грешка. Не бяха осигурили американец. Кое то след произшествието им донесе малко грижи — наложи се бързо да „пресътворят“ един от пътниците и го направят с двойно гражданство. На шефовете бяха нужни американски граждани. Иначе трудно се аргументираха претенциите за участие в комисиите по разследването, не беше лесно и да се разпали гняв в публиката...

Самолетът излетя и скоро кацна в базата. Там „пътниците“ получиха истинските си документи и се пръснаха по цялото земно кълбо. Кой къде то служеше на родината си...

В самолета бяха натоварени трупове. Зловещият товар не стресна пилотите и те излетяха спокойно — като че всеки ден управляваха катафалка...

А нейде в задната част на самолета, сред много багаж, спокойно лежеше малка пътна чанта... Която трябваше да избухне нейде близо до източната граница на Днепровия...

8.

Положението беше лошо, много лошо...

Капитанът погледна полупразната чаша и посегна към горилката. Мразеше половинчати работи...

Наоколо беше спокойно. Само някъде от изток се чуваха изстрели. Бунтовниците постепенно изчистваха района от трите обкръжени бригади. Уж бяха все избрани бойци от „Правия сектор“, а за няколко дни бяха просто смлени...

Е, по-лесно е да се стреля по площ или с прицел по училища, болници, жилищни райони... Обаче, в един момент идват мъжете...

А тия тук бяха озверели. Не само стреляха, но и раняваха и убиваха. Вчера нападаха колона от три „БУК“-а, убиха двама, раниха седем от екипажите... Добре, че специалистите — насочвачи на огъня, пътуваха в щабния автобус, та останаха незасегнати...

Звънна телефонът му.

— Ало?

— Капитане, знаеш кой се обажда...

Капитанът се изпъна. Позна гласа. И беше готов да направи всичко за владетеля му. Само той можеше да спаси и направи Днепровия велика... А тоя Поросячий...

— Знаеш ли, че към теб приближава самолетът на Петин? Връща се от Южна Америка...

Капитанът мрачно погледна към тавана на автобуса. Петин...

— Разбирам...

— Тогава действай, капитане... И — без следи...

Лесно му е да го каже. Лаик.

Но — трябваше.

Капитанът вдигна Сушката. Е, не е изстребител, но ще свърши работата...

Две ракети — за всеки случай...

Пръснаха се близо до самолета. А той започна да планира — на изток, на изток...

Когато слезе на приемлива височина, капитанът насочи бинокъла. Видя големите ивици... Май знамето на Петин — синьо, червено...

А после самолетът се отдалечи и малко по-късно голям черен облак отбеляза къде е паднал...

9.

— Така, значи...

Мъжът до камината се замисли...

— Глупави днепровци! Месят се там, където не им е работа... Ха сега върви доказвай...

— Сър, — осмели се да се обади пълният — ние вече атакуваме по всички линии. Създаваме впечатление, че е доказано участието на Петин в свалянето, изискваме наши експерти да анализират записите в черната кутия, настояваме бунтовниците да си признаят...

— Глупости — каза човекът до камината — глупости... За света е ясно — подгответе речта на негърчето. Нека десетки пъти повтори Петин и хората му, но без конкретни обвинения. Нека нашите в Днепровия поискат намеса на НАТО. Нека изпратят още кораби в южното им море...

Замисли се...

— Искам да се подготвят доказателства! Но не разни епруветки и макети. Искам свидетели, искам материални следи, искам снимки от космоса...

Високият само кимаше...

— Наблегнете на емоциите... Роднините! Плач по децата... Защо само три е имало вътре? Можеше още да намерите — 70, 80... Но сега акцентирайте върху загиналите майки, самотните им деца, разбитите семейства...

Пълният усилено запаметяваше...

— И — подгответе нова операция. Явно този самолет не можа да се върне от Бермудския триъгълник, както искахме...

— Да, сър...

— Предложения?

— Сър, те имат доста атомни централи. Една от тях беше избухнала преди тридесетина години... А ако...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.